

**A Kúria
mint másodfokú bíróság
v é g z é s e**

Az ügy száma: Kpkf.VI. 39.922/2021/2.

A tanács tagjai: Dr. Márton Gizella a tanács elnöke

Dr. Nagy Szabolcs előadó bíró

Dr. Drávecz Margit Gyöngyvér bíró

A felperes: Felperes1 (cím1)

Az alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Központi Irányítás (cím2)

Az alperes képviselője: Dr. Csillag Bernadett kamarai jogtanácsos

A per tárgya: végrehajtási ügyben indult közigazgatási jogvita

A fellebbezést benyújtó fél: a felperes

A fellebbezéssel támadott határozat: Fővárosi Törvényszék 36.K.701.215/2021/2. számú végzése

Rendelkező rész

A Kúria az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

A végzés ellen további jogorvoslatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-budapesti Adó- és Vámigazgatósága (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) a 4584571456 iktatószámú intézkedésével – a egyéb1 (a továbbiakban: behajtást kérő) megkeresése okán – hulladékgazdálkodási közszolgáltatási díjhátralék jogcímen a felperes terhére 35.058 forint nyugdíj-letiltást bocsátott ki. Az elsőfokú hatóság a tartozás rendezésére tekintettel visszavonta a nyugdíj-letiltást 2019. szeptember 18-án és a végrehajtási eljárást megszüntette. A felperes 2019. október 11. napján végrehajtási kifogást terjesztett elő, mely a megszünt végrehajtási eljárásra tekintettel felterjesztésre került a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatóságához (a továbbiakban: másodfokú

hatóság). A másodfokú hatóság a végrehajtási kifogást, mint a nyugdíj-letiltással szembeni jogorvoslati kérelmet a 2234997320 számú végzésével elbírálta és az elsőfokú hatóság döntését helybenhagyta. A felperes fellebbezése folytán eljár alperes a 2507159703 iktatószámú végzésével a felperes fellebbezését elutasítva, a másodfokú hatóság döntését helybenhagyta. A felperes az alperesi végzést 2020. május 21. napján átvette.

A kereset, a védírat

[2] A felperes 2020. július 9. napján postai úton keresetlevelet terjesztett elő, melyben a kereset késedelmes benyújtása miatt igazolási kérelmet is előterjesztett. Arra hivatkozott, hogy a 30 napos keresetindítási határidő 2020. június 22. napján lejárt, azonban a veszélyhelyzet kihirdetéséről szóló 40/2020. (III. 11.) Korm. rendelet értelmében – a koronavírus-járványra tekintettel – ezidőben veszélyhelyzet állt fenn, és a 2020. március 11. napján kihirdetett veszélyhelyzet megszüntetéséről rendelkező 282/2020. (VI. 17.) Korm. rendelet a vészhelyzetet csak 2020. június 18. napjával szüntette meg, a felperes részére a keresetének kidolgozására és összeállítására fordítható idő pedig a 75 éves idős korából fakadóan jelentősen korlátozódott. Ezen túl a behajtást kérő által az elsőfokú adóhatósághoz benyújtott iratokkal nem rendelkezett, azok tartalmát csak 2020. június 24-én ismerte meg, ez pedig elháríthatatlan akadállyal minősült, amelynek okán a 30 napos keresetindítási határidőt 2020. június 24. napjától kell számítani, így az 2020. július 24-én telik le. Amennyiben pedig az alperes végzésének kézhezvételétől számított 2020. június 22-i határidőt mégis elmulasztottnak kell tekinteni, úgy az igazolási kérelem benyújtásának határideje 2020. július 9. napja, mivel az elháríthatatlan akadály megszűntével – 2020. június 24. napjától – számolandó az igazolási kérelem benyújtására nyitva álló határidő.

Az elsőfokú bíróság végzése

[3] Az elsőfokú bíróság a 2020. szeptember 8. napján kelt 36.K.705.760/2020/6. számú végzésével a felperes igazolási kérelmét elutasította, egyúttal a keresetlevelét visszautasította a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 150. § (1) bekezdése, 151. § (1), (2), (3) bekezdései és a 153. § (1) bekezdése, továbbá a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 39. § (1) bekezdése és 48. § (1) bekezdés i) pontja alapján. Rögzítette, hogy a veszélyhelyzetre történő hivatkozás alaptalan, mivel az nem befolyásolja a keresetindítási határidőt.

A Kúria végzése

[4] A felperesi fellebbezés folytán eljár Kúria a 2020. november 30. napján kelt Kpkf.V.40.050/2020/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság 36.K.705.760/2020/6. számú végzését hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította azzal, hogy az elsőfokú bíróságnak a Pp. 153. § (1) bekezdése alapján el

kell bírálnia az új eljárás során a felperesnek azt az igazolási kérelmében foglalt állítását is, miszerint a behajtást kérő által az elsőfokú hatósághoz benyújtott iratokkal csak 2020. június 24. napjától rendelkezett, azokat csak e napon ismerte meg és ez elháríthatatlan akadályt képezett keresetlevél határidejében történő benyújtására.

Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozott végzése

[5] Az elsőfokú bíróság a 36.K.701.215/2021/2. számú, 2021. február 12. napján kelt végzésével ismételten elutasította a felperes igazolási kérelmét, egyidejűleg a felperes keresetlevét visszautasította a Pp. 150. § (1) bekezdése, 151. § (1), (2), (3) bekezdései, a 153. § (1) bekezdése alapján, továbbá a Kp. 39. § (1) bekezdése és a 48. § (1) bekezdés i) pontja alapján. A veszélyhelyzettel kapcsolatban ismételten megállapította, hogy az nem érinti a keresetlevél előterjesztésének határidejét, másrészt megállapította azt is, hogy 2019. január 22. napján a 495652611 számú fizetési felszólításában értesítette a hatóság a felperest díjfizetési kötelezettségéről, ezt követően pedig az elsőfokú adóhatóság 2019. április 2. napján kelt 4549997059 számú fizetési felhívásában tájékoztatta a felperest a behajtást kérő megkereséséről, megjelölve a felperes tartozásának összegét, jogcímét, teljesítésének módját és idejét. A felperes tehát minden kétséget kizáróan ismerte az ebben foglaltakat. Megjelölve az adóhatóság által foganatosítandó végrehajtási eljárásokról szóló 2017. évi CLIII. törvény (a továbbiakban: Avt.) 29. § (1) bekezdés 8. pontját és (3) bekezdését megállapította, hogy sem az Avt., sem az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Air.) nem ír elő az adóhatóság számára kötelezettséget a végrehajtható okirat adós (felperes) részére történő megküldésére. Ezen túl utalt arra is, hogy lehetősége volt a felperesnek az említett okiratok megismerésére, azonban az iratbetekintés jogával nem élt. Megjegyezte továbbá azt is, hogy az Avt. 29. § (3) bekezdése alapján sem állapítható meg az elháríthatatlan akadály felmerülése, az okiratok hiányára vonatkozó érvek alapján nem mentesíthető a felperes a mulasztás következményei alól, a kifogás a saját érdekkörében merült fel és az erre visszavezethető késedelem a felperes terhére esik. A felperes a keresetlevelét 2020. július 9. napján tehát elkészen nyújtotta be és a mulasztásban való vétlenségét pedig nem valószínűsítette.

A fellebbezés, az észrevétel

[6] A felperes a végzés elleni fellebbezésében kérte a megismételt eljárásban hozott végzés hatályon kívül helyezését és az igazolási kérelemnek helyt adva a Fővárosi Törvényszéknek a per lefolytatására, a kereset érdemi elbírálására történő utasítását. Az alperes korábbi fellebbezésére benyújtott észrevételében foglaltakra reagálva rögzítette, hogy a behajtást kezdeményező, vagy a kezdeményezését netán módosító iratot „az adós részére” a behajtást kérő sem küldi meg. Állította, hogy egyrészt nem igaz az az alperesi állítás, miszerint az általa kért iratok ismerete ne lenne releváns és ezt az állítását az alperes nem is indokolta meg. Kifejtette azt is, hogy valótlan az az alperesi állítás is, miszerint az iratbetekintési lehetőségről többször is tájékoztatták volna.

[7] Az elsőfokú bíróság megismételt eljárásában hozott végzéssel kapcsolatban előadta, hogy a veszélyhelyzet és az azzal kapcsolatos jogszabályok alapján helytálló az a bírósági megállapítás, miszerint a keresetindítási határidő nem hosszabbodott meg, ugyanakkor az igazolási kérelem kapcsán a veszélyhelyzetből adódott okokra hivatkozni lehet. A veszélyhelyzetre tehát az igazolási kérelem kapcsán hivatkozott és nem a keresetindítási határidő vonatkozásában. Állította továbbá, hogy a behajtást kérő felszólításaiból, értesítéseiből és irataiból nem voltak megállapíthatóak a keresetlevél összeállításához szükséges információk. Vitatta az Avt. 29. § (3) bekezdésével kapcsolatos bírósági megállapítást is. Kiemelte, hogy elháríthatatlan akadállynak azt a helyzetet minősítette, amelyben nem tudta, hogy a behajtást kérő se fizetési felszólítást, sem a behajtási megkeresésben behajtani kezdeményezett összeg fölemelésére irányuló kezdeményezést tartalmazó iratot nem nyújtott be az adóhatósághoz. Az adóhatósági eljárás alapjául szolgáló iratot nem ismeri és hangsúlyozta, hogy ez az Alaptörvénybe ütköző helyzetet teremt. Jogszabályhely megjelölése nélkül utalt a végzés indokolási hiányosságaira is, a hiányos indokolás alapján azonban arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság az iratbetekintési jogából következően nem állapította meg az elháríthatatlan akadályt. Ezzel kapcsolatban rögzítette, hogy az akadály elhárítása nem az ő feladata volt, hiszen az Air. 36. § (2) bekezdése alapján a postai kapcsolattartási módot választotta, így tehát a kért iratokat postai úton kellett volna az alperesnek megküldenie, az iratokat azonban csak 2020. június 24-én küldték meg a számára. Az adóhatóság a kapcsolattartás módján nem változtathat, a választás őt illeti meg és a postai kapcsolattartást választotta. Állította tehát változatlanul, hogy a Pp. 151. § (1) bekezdése alapján a 2020. június 24-i időponthoz képest határidőben nyújtotta be mind a keresetét, mind pedig az igazolási kérelmét. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság jogszabálysértéseként az Air. 36. § (2) bekezdésében foglaltakat jelölte meg.

[8] Az alperes az észrevételében kérte az elsőfokú bíróság végzésének a helybenhagyását és fenntartotta a korábbi észrevételében és a védiratában foglaltakat. Fenntartotta, hogy a felperes az iratbetekintési jogával nem élt, továbbá az Air. és az Avt. sem ír elő az adóhatóság számára kötelezettséget a köztartozás alapjául szolgáló végrehajtható okirat, illetve egyéb hivatalos iratnak az adós részére történő megküldése tekintetében. Ezen iratok ismerete az adós számára nem releváns a keresetlevél benyújtásához, azonban fenntartotta azt is, hogy korábban több alkalommal is, több végzésből is értesült már a felperes ezekről az információkról. Az iratbetekintési jogról történő tájékoztatás pedig nem jelenti azt, hogy azzal egyidejűleg a kapcsolattartás módját az adóhatóság megváltoztatta volna. Megjegyezte azt is, hogy az elsőfokú adóhatóság jogszabályi kötelezettség nélkül, kizárólag a fennálló veszélyhelyzetre tekintettel küldte meg postai úton a kért iratokat. Nézete szerint nemhogy elháríthatatlan akadályt, hanem egyáltalán akadályt nem képezhetek a felperes által említett adatok, információk.

A Kúria döntése, annak jogi indokai

[9] A felperes fellebbezése alaptalan.

[10] A Kúria a Kp. 112. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 108. § (1) bekezdése és a 100. § (2) bekezdés b) pontja értelmében a fellebbezés és az észrevétel keretei között járt el és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság végzése megalapozott, indokolt és jogszerű, ezért a fellebbezésben foglaltakra tekintettel csupán az alábbiakat emeli ki.

[11] A Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja értelmében (ahogy azt felperes is megjelölte a fellebbezésében) a fellebbezésben kötelező a megsértett jogszabályhelyet a konkrét jogszabályhely megjelölésével előadni, mert a másodfokú bíróság kizárólag a fellebbező fél által konkrétan megjelölt, megsértett jogszabályhely vonatkozásában vizsgálhatja a fellebbezés megalapozottságát. A másodfokú bíróság kötve van a felperes által megjelölt megsértett jogszabályhelyhez, annak vizsgálatán túl nem terjeszkedhet. A jogszabálysértés pontos megjelölésének kötelezettségéről a fellebbezéssel támadott végzés perorvoslati része is tájékoztatást nyújtott a felperes részére.

[12] A felperes a fellebbezésének e) pontjában kifejezetten az Air. 36. § (2) bekezdésének a megsértését jelölte meg, ezért a Kúria ennek alapján vizsgálta meg a fellebbezés indokoltságát és az elsőfokú bíróság végzésének a jogszerűségét. A Kúria kiemeli, hogy a kapcsolattartás módja és az iratbetekintési jog egymástól független és önállóan szabályozott jogintézmények, azaz a kapcsolattartás módjától függetlenül illette meg az iratbetekintési jog a felperest. A felperes által választott kapcsolattartási mód és az alperes iratküldési kötelezettsége, nem érintette és nem zárta ki a felperes iratbetekintési jogának a gyakorlását. A felperesnek nem azt kellett volna előadni, hogy az alperest milyen kötelezettségek terhelték, avagy a felperes milyen kapcsolattartási módot választott, hanem azt, hogy az iratok beszerzése nem volt lehetséges a számára, (amelyek szükségesek lettek volna a keresetlevél elkészítéséhez), ugyanakkor ezt a körülményt (önhiba hiánya) a felperes által felhozottak az előbbiek szerint nem valószínűsítették, nem alapozták meg. A felperes azzal kapcsolatban semmit nem adott elő, hogy az iratbetekintési jogát miért nem tudta gyakorolni, erre önmagában a veszélyhelyzetre, illetőleg a kapcsolattartási módra és az alperesi iratküldési kötelezettségre történő hivatkozás nem alkalmas. Egyebekben a Kúria megjegyzi azt is, hogy az adóhatósággal való kapcsolattartás módját szabályozó Air. 36. § (2) bekezdését az elsőfokú bíróság nem sérthette meg, mivel az Air. 36. § (2) bekezdése nem az elsőfokú bíróság eljárását szabályozza. Az sem került bizonyításra, hogy a felperes által kért iratok nélkül a keresetlevél nem volt elkészíthető. A felperes által támadott végzés 2021. május 21-én kézbesítésre került, a perindítási határidő 2020. június 22-én lejárt, a mulasztás kimentésére a felperes a fellebbezése 6. oldalán azt az állítást tette, hogy 2020. június 24-én – az adóhatóság által megküldött iratok átvételétől, mint az akadály megszűnésétől – kezdődött az igazolási kérelem benyújtásának lehetősége, így a keresetlevélben 2020. július 9-én postára adottan jogszerűen, határidőben élt igazolási kérelemmel. A felperes az elsőfokú bíróság megállapításával szemben nem valószínűsítette, hogy elháríthatatlan akadályt képezett az adóhatóságtól kért iratok hiánya. Ezzel kapcsolatban a fellebbezésében csak a választott kapcsolat módjára hivatkozott, ez viszont nem állt összefüggésben a hivatkozott elháríthatatlan akadállyal.

[13] Fentiek okán a Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság végzése az igazolási kérelem kapcsán helytálló volt és ebből következően a keresetlevél visszautasításával kapcsolatos rendelkezés is jogszerű és indokolt volt.

[14] A Kúria mindezek alapján az elsőfokú bíróság végzését – annak helyes indokainál fogva – a Kp. 114. § (5) bekezdése alapján helybenhagyta.

[15] A Kúria fellebbezési hivatkozás hiányában csupán megjegyzi, hogy az elsőfokú bíróság megállapítása alapján (a keresetindítási határidő 2020. június 22. napján lejárt és a felperes által hivatkozott akadály sem állapítható meg) az igazolási kérelem visszautasításának lett volna helye elkésettség okán a Pp. 153. § (2) bekezdés b) pontja alapján.

Záró rész

[16] A Kúria a fellebbezést a Kp. 114. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[17] A fellebbezési eljárás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes.

[18] Az alperes perköltség iránti igényt nem terjesztett elő, ezért arról a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 81. és 82. §-ai alapján rendelkezni nem kellett.

[19] A végzés ellen a fellebbezés lehetőségét a Kp. 112. § (2) bekezdése, a felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2021. április 26.

dr. Márton Gizella s.k.

dr. Nagy Szabolcs s.k.

dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő